

A magyar szív diadala

2023 október 02. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Ma együtt halunk! Fiaid vagyunk! Huj!

"Mi Isten kezéből vettük a magyarságot, mint eleve elrendelést, sorsot, tehát kiváltságot, elveszíthetetlen min?séget és végeláthatatlan feladatokat."

Én azt gondolom, hogy nagy szükségünk van az ?sök példáját a sajátunknak venni, mert a hazáért, a nemzetért a jelenben, csak általuk tudunk tenni!

A MAGYAR SZÍV DIADALA

-Brenta-menti csata, 899. szeptember 24-

Én azt tartom, hogy minden ember annyit ér, amennyit a családjáért, közösségéért, hitéért és hazájáért megcselekszik. Amennyit élete során saját erejéb?l, tudása, szorgalma és kitartása révén elért, és a köz javát sem felejtette soha el.

A magyar ilyen!

Ezekr?l a nemes eszmékr?l és ?si értékrendr?l szól az alábbi, alig ismert, de magyar lelkeket er?sít? történet:

A hajnali pára mögött a folyón át, az ellenség ?rtüzeinek apró parazsai izzottak. Virradt már. A természet ébredt és éledt, míg a vízen innen Szalárd hadúr és magyarjai - messze a hazától - a sokszoros túler? ellenében a halálra készültek...

Az újhít?ek, akkor 899. év szeptemberének 24. napját írták, míg a régi hitet vallók a Földanya havának gyülekezésének idejét rótták, mikoron Berengár itáliai király és hatalmas serege elállta a hazájába visszavonuló megfáradt magyar had útját, és a bátor harcosokat körbevée a puszta fiainak ellenébe állt.

A magyarok - kiket hunoknak is mondanak - hadi jellemének ismerete nélkül ilyen cselekedetre egyetlen más jeles vezér sem szánta volna el magát. Nem tudhatta, hogy a magyarfajta, ha megszorítják, akkor vért ont könnyek helyett.

A sarokba szorított hiúznál, nincs mi veszélyesebb!

Berengár megszámlálhatatlan létszámú fegyveresei láttán a nagy teherrel felrakodott, már éppen elég embervesztéssel bíró magyar had békét ajánlott, átadva eddig szerzett összes zsákmányát. Ám, a talján király nem engedett, s?r? vére nem fegyvernagyvást, hanem a halálkaszással való szövetséget kívánt.

Liutprand mester elfogulatlan elbeszélése szerint így történt az esemény:

„A magyarok a követségnek ezen jelentése felett kétségbeesve összejöttek, s a legvitézebbek így vigasztalták egymást:

Ha a jelen körülmények között nagyobb baj nem érheti az embert, annál, hogy életét elveszítse, és mert könyörgésünket nem hallgatják meg, menekülésre nincs kilátás, megadni magunkat pedig egyenl? a halállal, mit habozunk még a nyílzápor közepébe rohanni s halált osztva meghalni? Hát nem igaz, hogy inkább balcsillagzatunknak, mint gyöngeségünknek kell ezt a szerencsétlenséget felróni? Bátran harcolva elesni egyenl? az étellel s nem a halállal. Nagy hírnevünket, melyet örökségül kaptunk atyáinktól, utódainkra hagyjuk.

Csak magunkra és hadban szerzett tapasztalatainkban bízhatunk, akik csekély er?vel már nem egyszer gy?ztünk le túlnyomó hader?t. A gyenge és er?tlen népeknek sok emberb?l álló serege is a biztos halálnak megy elébe. A Hadisten azonban nem ritkán a menekül?t fosztja meg életét?l, de védelmébe veszi azt, aki ellenáll. Ezek pedig, akik könyörgésünk ellenére sem kegyelmeznek meg nekünk, nem tudják és nem is érik fel ésszel, hogy gy?zni ugyan hasznos, de a gy?zelemben a mértékletesség?l megfelelkezni becstelenség.”

Mindezek elmondása után - Szalárd vezér kibontotta ?szes hajának varkocsát s ferdén vágott mandulaszemei a nap tüzeit keresték. Napcserzette barna orcáját Hadak Ura felé fordította, hogy nehéz és végs? esküjét megtegye:

„Égi Atyám átkát vonjam magamra, életemmel fogadom, minden kegyetlenségnek alávetem magamat, ha eskümet megszegném, vagy harcosaim érdekében mindent, mi teljes er?mb?l telik, nem teljesítenék! Ivadékim legyenek átkozottak, ha a csatából megfutnék, h? fiaimat sorsukra hagynám! Utolsó er?mig vívok és semmilyen kegyelmet nem fogadok el!”

Párduckacagányát vállára vetette s, mint szabad sólyom madár, a vezér a sereg élére állt:

Gyöpre magyar! Halál! - kiáltotta s minden híve torkából felhangzott az eltökélt fogadalom:

Ma együtt halunk! Fiaid vagyunk! Huj!

Egyszeriben nagy csendesség lett a Brenta-folyó mindkét partján. A Hadisten aznap vérre szomjazott, sötét felhő takarta el a napot. 15 ezer talján lovas kopjáján csillant meg Napanya sugara, míg fél töménynél kevesebb íjlesztő ajzotta nyilát.

A két sereg a Brenta folyó mellett ütközött meg egymással. A mieink átúsztatva a vízen minden egyetlen lapra tettek fel: támadásba menekültek a hősök.

Nem látott a föld még ilyen csatát, mióta Nimród magjából fakadt - e dicső nemzetség.

A magyarok úgy harcoltak, mint a sebzett oroszlánok, mint sírjaikból feltámadt démonok: Atila király, az isten ostroma éledt újra, hogy „a római keresztények szívtelenségét megbosszulásra hívja, örök végzéssel a Nyugatnak a had.”

Véreikért, testvéreik életéért osztották a halált, nem lett volna ellen, aki azon a napon, a magyarokkal sikerrel szembeszáll.

Fényes győzelmet arattak a barbárnak nevezett hősök, hadi művészetük és bátor szívük.

Maga Berengár, az erős seregek vezére is csak úgy menekülhetett meg, hogy díszes ruháját felcserélte egyik szolgájával és álruhában egészen Verona faláig futott.

Így mutatta meg az összevont itáliai hadnak a magyar, a vitézséget s így tanulták meg a nyugatiak újra s újra:

„A magyarok nyilaitól ments meg uram minket!”

Zetényi-Csukás Ferenc

www.hungaryfirst.hu

Ajánló
